

Arrest

nr. 51 127 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is op 9 april 2010 ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*M., G. N. (R.R.: ...)
geboren te (...)
nationaliteit: Kenya
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) op 14.04.2010.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit haar dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om haar identiteit te staven noch dat zij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b)). Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”.

Bovendien blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 17.12.2009 dat er getwijfeld wordt aan de afkomst van verzoekster, waardoor haar identiteit niet vaststaat.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster stelt dat zij slachtoffer is van besnijdenis. Verweerder heeft met betrekking tot haar ziekte geen motivering gegeven waardoor artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Verzoekster verwijst

naar de memorie van toelichting waarin wordt bepaald dat een vreemdeling niet mag worden uitgewezen wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken. In de voorbereidende werken zegt de wetgever hetzelfde met betrekking tot de aanvrager van een 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan kan hij niet worden uitgewezen bij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2 In de repliekmemorie volhardt verzoekster in haar middelen.

3.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*"

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf gewezen op haar lopende aanvraag. De administratie is echter verplicht om rekening te houden met alle relevante elementen waarover zij beschikt op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekster tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009 een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 41 579 worden de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd op 14 april 2010. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State waardoor het arrest van 14 april 2010 definitief is. Dit wordt evenmin betwist door verzoekster. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *"Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006."*, toont verzoekster aldus niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. De Raad merkt bovendien op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren, te meer nu de bewijslast voor het voldaan zijn aan de voorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf, rust op de aanvrager. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat haar verwijdering een onmenselijke behandeling zou uitmaken nu zij slachtoffer is van een besnijdenis, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke

gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat, voor zover verzoekster het aangevoerde verdragsartikel al op ontvankelijke wijze inroept, de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd tot staving van de nietigverklaring van de beslissing, waarbij zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de aanvraag om machtiging tot verblijf uitspraak wordt gedaan. De vraag naar de verenigbaarheid met artikel 3 van het EVRM zal zich pas stellen naar aanleiding van het nemen van een verwijderingsmaatregel jegens verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk is verklaard op 9 april 2010 en dat zij in het bezit is gesteld van een immatriculatieattest. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij slachtoffer is van een besnijdenis en dat haar gezondheidstoestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en verwijst naar de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat “ ..het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten si van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM ...” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001,36), merkt de Raad op dat *in casu* het voorwerp van het beroep echter geen onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft.

Verzoekster maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN